

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesu Libri Duo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. III. Bernardi charitas nequitia[m] otiosa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

onium adibo; ubi si pro Principe litatum fuerit, mortem evadet. Ita Bernardus, & Princeps, peractis sacris, extra aleam fuit.

Frequentiam orationis plurimum ad-^{vbi proli-}juvabat perpetuus cælestium illorum mis-^{xius orare} filium usus, quo perbreves ac ardentis ex-^{non licet,} animo preces in cælum ejaculamur; horum^{suspiria} enim incensæ charitatis jaculorum phare-^{in cælum}tra inexhausta cor erat Bernardi, è qua^{eiaculatur.} quidquid ageret, amoris tela depromens sive orabat agendo, sive amabat orando.

CAPUT III.

Bernardi Charitas neutiquam
otiosa.

§. I.

Acet ille Amor, quo animus in Deum ^{Deum ab}rapitur, & velut ad centrum arcanâ vi ^{infantia}tractus avolat, Dux est, & felix omni-^{amat.}um virtutum Imperator, adeoque post fidem & spem inter prima Bernardi decora, in fronte statim collocandus venit: præsertim ^{Charitate}quod à primis conceptus annis continuo ^{nunquam}annorum fluxu, nec lethali culpâ unquam ^{mortifera}extinctus, nec torpore fractus usque ad me-^{culpa vitio}
^{extincta.}

*Omnia Dei
amore ag-
greditur.*

*Quantum-
vis ardua.*

*Hunc osten-
dit in con-
cionibus.*

*In collo-
quiis.*

In epistolis.

*Etiā san-
guinem in
tormentis
fundere per-
cupians.*

*Omnia in-
fra Deum
despicit.*

ram ipsos ferè sexaginta annos maximè
semper augmentis excreverit in immensum.
Quidquid enim cerneret, amandi præbebat
ansam: quidquid audiret, gradus erat ad
Deum: quidquid etiam ageret, amabat; qui
horratore comitèque divino Amore cuncta
agebat, sola tamen, quæ ad DEI majorem
gloriam & voluptatem cessura cognoverat,
etsi magno suo & incommodo, & existima-
tionis propriæ jacturâ, sæpenumero fuerit
suscipienda. Amor sanè ad suggestum &
conciones exivit, amor verba dictavit, flam-
mas dictioni admovit, mentem perpetuo
mortales juvandi studio accendit, colloquia
omnia cum sacris & profanis hominibus
instituta piâ quadam suavitate condivit, ut
amore divino audientes inescaret. Scri-
benti amor adfuit, & pro atramento ignem
suggessit, ut non nisi DEVM DEIque amo-
rem & ardentissima cæli desideria spirarent.
epistolæ, non nisi suspiria flammæque ex
calamo prodirent. Amor quoque ingen-
tes Bernardo animos addidit, ut nihil non
auderet DEI causâ aggredi, nulla formida-
ret pericula, ad nullos pavesceret adversos
casus, nullis frangeretur laboribus, nullis a-
nimorum lucris satiaretur, non sicca morte,
sed cruenta pro Deo mori efflētum pereret.
Ad hæc divinæ tribuendum est charitatis
quod

quòd quidquid infra Deum aut divina esset, despiciatui habebat, ideòque caduca omnia aspernatus, uni Deo affixam perperuò mentem gerebat, pervigil, & apertis oculis auri-^{Deo mente} busque sponte cæcus, & sapienter surdus^{semper im-} audire videreque nihil videbatur, cælestibus nimirum amoribus extra se raptus, Seraphino, ut agebant, propior, quàm mortali.

§. II.

Divina jam non meditabatur, sed alta^{Divina} contemplatione defixus aspiciebat, suavissimi^{contempla-} interea sic delinitus illecebris, piisque^{ri solitus,} immersus lacrimis, ut nisi hoc cælesti imbre pectus inundaretur, nisi conceptos mente ignes etiam sub ipsam meditationis horam, quàm silere leges imperant, in aliorum animos submissè pièque colloquendo effunderet, & ipse fateretur, sese sacris è cælo flammis consumendum, & alij rerum conscij haud paullò timerent. Sat erat vel pauculis verbis in communi sermone modicam DEI facere mentionem, & jam scintillabant oculi, ardebat vultus, lingua, manus, pedes gestiebant, exultabat cor, totus Bernardus sui^{Ad quam-} impos modò dulce cantillabat, modò festi-^{vis DEI} vum tripudians saltitabat, jam modesto risu^{mentionem} animi delicias testabatur, quandoque proxi-^{mirificè} mè^{exardescit.}

mè adstantem suavissimo stringebat chari-
 ratis amplexu : ut qui hominem non molles-
 emoræ mentis crederet. *Et qui fieri possit?*
ajebar, interrogantibus, ut infantulus ad pri-
imum amatæ matris aspectum, non exiliat, non
cantillet? naturâ vel invitum exstimulante.
Quem amor DEI in potestate habet, nequit sibi
imperare, quin audito DEI nomine, ô qualem
quantæque matris ac patris! inardescat, blan-
dum rideat, gaudiòque exultet: solatia hec
sunt, inquebat amicorum non nemini, cele-
stésque animi motiones, quas experiri licet
non explicare: degustare corde, non verò la-
bijs effari datum est.

*Aliòsque
 accendit.*

Fecit autem, ut nonnunquam alijs
 quoque delicias ejuscemodi non parcè deli-
 barent. Gravis affirmat testis, orante Ber-
 nardo se tantum dulcedinis aliquando hau-
 sisse, ut semetipsum non caperet, Patrique
 precibus adhuc immerso conquereretur;
Pater, ego gaudio emorior, qui tamen aliud
non respondit, quàm, bene habet, fili. nemo
sanè meliùs, quàm qui moritur amore: cui
vivere, pœna est; vita, mo-
ri.

